

nistration, men vi må kunne tilrettelægge vores procedurer, så vi i højere grad kan arbejde inden for de rammer, som udviklingslandene fastlægger.

Det er min forventning, at Tinget vil have forståelse for, at vi, hvis vi mener det alvorligt, når vi siger, at udviklingslandene skal have ejerskab og ansvar for udviklingsaktiviteterne, så også er parate til at give dem det øgede ansvar.

»Partnerskab 2000« fastholder hovedmålsætningen for dansk udviklingspolitik: at bekæmpe fattigdom, at bidrage til bedre livsvilkår for fattige kvinder og mænd. Vi fastholder også, at vi kun kan bekæmpe fattigdom, hvis vi i alle vores aktiviteter er bevidste om at fremme ligestilling mellem kvinder og mænd, at tage hensyn til miljøet, at fremme demokrati og respekt for menneskerettigheder. Vi fastholder altså de tre tværgående hensyn: køn, miljø, demokratisering.

Den nye strategi påpeger stærkere, end vi har gjort tidligere, at udviklingen af den private sektor og et dynamisk erhvervsliv er afgørende for at få sat skub i en beskæftigelsesfremmende vækst. Derfor peger strategien også på, at selv om det fortsat er afgørende at bekæmpe fattigdom – at der skabes vækst i landområderne – så kræves der også et blik for samspillet mellem land og by og den dynamik, der ligger i erhvervsaktiviteterne, der omfatter både by og land.

Jeg ser frem til et tæt samarbejde med dansk erhvervsliv og arbejdsmarkedets organisationer, når vi skal udmønte den nye fokus på udviklingen af den private sektor i konkrete aktiviteter. Endemålet er øget beskæftigelse under velordnede forhold, der kan bidrage til at reducere fattigdom.

»Partnerskab 2000« tager også højde for den øgede globalisering og de stadig tættere forbindelser mellem verdens lande. Strategien påpeger, at det afgørende for udviklingslandene er at få adgang til de internationale markeder for deres produkter. Nye forhandlinger i WTO må sikre adgang for udviklingslandene.

I den forbindelse har vi en pædagogisk set meget vigtig opgave med at forklare vores partnere i udviklingslandene, at den nye WTO-runde kun kan blive en succes, hvis vi anerkender, at emner som miljø, arbejdsmiljø og arbejdstagerrettigheder er kommet på dagsordenen for at blive, men at der er tale om projekter og politiske initiativer, der ikke må fortolkes som ny

protektionisme og ikke skal fortolkes som ny protektionisme.

Disse spørgsmål er et fælles ansvar, som bør optage alle ansvarlige regeringer i nord som i syd. Øget samhandel og en stigende andel af private investeringer er vigtige drivkræfter i en vækstproces. Vi skal arbejde for markedsadgang og samtidig hjælpe landene med at udvikle produkter og distributionssystemer, så de kan udnytte markedsadgangen, og vi skal assistere dem med at skabe en stabil udvikling, der kan tiltrække private investeringer.

Der har i debatten været peget på gældsproblematikken som central for udviklingslandenes situation, og jeg er helt enig. I strategien understreges det derfor, at vi fra dansk side vil arbejde for rimelige vilkår for gældsbehandling af fattige, forgældede udviklingslande. Vi arbejder ikke mindst for en hurtig gennemførelse af HIPC-initiativet, som jo rent faktisk er udtryk for en enig holdning i verdenssamfundet. Gældsbyrden må ikke stille sig i vejen for, at de fattigste lande får gang i en bæredygtig udviklingsproces.

»Partnerskab 2000« slår endnu en gang fast, at Danmark vil gøre en ekstra indsats for at medvirke til at forebygge og bilægge voldelige konflikter. Vi har erfaringer, og vi har kapacitet. Vi kan ikke redde hele verden, men vi kan gøre en vigtig forskel, både når det gælder langsigtede udviklingsinitiativer, humanitære indsatser og diplomatiske eller fredsbevarende indsatser.

Voldelige konflikter sætter i mange lande udviklingsprocessen 10 år tilbage. Truslen fra hiv/aids er mere snigende, men ikke mindre skræmmende. Statistikken taler for sig selv. Der er lande i det sydlige Afrika, hvor 20-25 pct. af den voksne befolkning er smittet. Næsten 7 millioner børn i Afrika er blevet forældreløse som følge af hiv og aids. Konsekvenserne for den samfundsmæssige udvikling kan hurtigt blive helt uoverskuelige.

Forebyggelse og bekæmpelse af hiv og aids har derfor fået en fremtrædende placering i den nye strategi, ikke alene i sundhedsprogrammer, men over et bredt felt af sektorer og aktiviteter. Vi skal især gøre en indsats for at forebygge og afhjælpe hiv og aids-epidemiens effekter på børn og unge, men vi ønsker også generelt at prioritere børn og unge højt i dansk bistand.

Vækst og udvikling på længere sigt bygger på de ressourcer, som børn og unge er i besiddelse af. Det er derfor afgørende, at børns og unges ret til at blive hørt respekteres, og at de